

Kedves Testvérem !

Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy. Ézs. 43, 1.

Mit mond nekünk ez az íge? A szükségben Isten embere Isten üzenetét tolmácsolja. Isten a megváltáson, újjáteremtésen keresztül népének új életet akar adni. „*Megváltottalak*,” mondja az Úr. A bűn szolgaságából megvásárolt, tehát eltöri a vasbilincseket és szolgaságból szabadságra visz. Halál alatt vagyunk. De az üzenet ezt mondja: „*neveden hívtalak*.” Ez a szó újjáteremt. Nem maradhatunk a halálban, mert Isten hív: „*Enyém vagy*,” akiket elhívott azok az Ő tulajdona. Az Úr hívott és hív mindig ezen az ígén keresztül. Jézus Krisztus, a megfeszített és a feltámadott, a börtönt megnyitotta. A keserű halál ellen nincs orvosság, nincs segítség, Ő azonban legyőzte. Új életnek az ígéje hangzik felettünk: „*Ne félj*.” Az Úr mondja nyájának ezt, biztatások és ígéretek által. Akik a Krisztusi, Isten kegyelme által életre, szabadságra, félelemnélküliségre teremtettek újjá.

Biztatások.

Naponként tapasztaljuk és látjuk az Úr biztatását. Kedves Testvérem levelei, sorai, üzenetei, mind az Úr biztatásai. Az imádságokon és adományokon keresztül üzeni nekünk: *Ne félj, neveden hívtalak*. Naponként hálát adhatunk érte Istennek. De köszönöm Testvéremnek is, hogy ilyen hűségesen az Úr szolgálatába állott és nem hagy bennünket ellankadni, hanem adományain és imádságain keresztül elhozza az Úr biztatását. Nagy erősítések nekünk az ország minden részéből érkező levelek. Így alakul ki az a nagy ima- és testvérközösség, ami nélkül nem lehet népfőiskola. Ifjúsági egyesületek, gyülekezetek, magános levelek, kórházi ágyon sínylődő betegek imádságait és üdvözleteit nem tudjuk másoknak venni, mint az Úr biztatásainak: *neveden hívtalak, enyém vagy*. Köszönöm Testvéremnek.

Élet az intézetben.

Amíg a fiúknak átadom a szót, hadd számoljak be az elmúlt időszak egyes kiemelkedő dolgairól. Január első heteiben mindnyájan át-estünk a náthaláznak hol erősebb, hogy gyöngébb fokozatain. A fiúk bizony megtanultak

beteget is ápolni. Nem egyszerre verte le a betegség az egész intézetet, úgyhogy a munka nem szakadt meg. Komolyabb betegezés nem fordult elő és a gondos szolgálat, melyet a fiúk gazdájuk és gazdasszonyuk által végeztek, meghozta gyümölcsét. Egy kissé csak akkor volt zökkenő, mikor maga a gazdasszony is megbetegedett. A fiúknak maguknak kellett főzni a segédlelkész vezetésével, míg kíségitőt nem kaptak. A jókedv azonban mindenben segített. Hála legyen a szolgálat Urának!

A tanulás is folyik csendben tovább. Gyűlnek a könyvtár könyvei is. De a kézügyességben sem maradnak el a fiúk. Mindegyik tud már kosarat fonni, sőt szakajtó fonását is megkezdtek. Nagyon érdekli azonban a fiúkat a rádió és a villamosság. Honnét-honnét nem, kaptak egy pár tekercest és régi rádió alkatrészeket, ezekkel naponként kísérleteznek, hogy egy rádiót össze tudjanak állítani. Sajnos azonban még eredménytelenül. Az igazi alkatrészek hiányoznak. Az elmúlt hónapban két kirándulást is tettünk, Budapestre és Főtra. Budapesten megnéztünk a néprajzi múzeumot. Főton pedig résztvettünk a pestkörnyéki gazdák gyűlésén. A fiúk szemükkel és fülükkel tapasztalhatták, hogy mi lehetne ebből az országból, ha Krisztus-hívó öntudatos parasztjai volnának. Főton megtekintettünk egy tehenészetet, tyúkfarmot és virágkertet is. Ebben a hónapban tartott nálunk méhészeti tanfolyamot a M. Kir. Méhészeti Gazdaság egyik tanára. Reméljük, ennek is meglesz a gyümölcse. Van azonban egy krónikása az intézetnek, aki minden napról humoros feljegyzésekben emlékezik meg a napi eseményekről. Egy két nap leírására átadom neki is a szót.

Töredékek a krónikából.

Vasárnap, dec . . . Felkelés reggel 6 órakor. Lelket verünk a mi szeretett S. gazdánkba, aki ismeretlen okok miatt mélyen elaludt ma. Felébredt és elkiáltotta magát: Banda fel! Ám szavát nem vesszük komolyan, ugyanis már mindenki felkelt. Ezt látva szeretett gazdánk kissé lejjebb szállította a hangját. Ezután kezdetét veszi a rendes élet, mosakodás, takarítás, reggeli stb. . . . Reggeli után a fiúk levante gyakorlatra mennek az én kivétellemmel. A pápasze-

mem úgy látszik nem imponál a leventifőoktató úrnak, mert nem vett be a csapatba. Ez nem is bánt engem olyan nagyon. Így legalább eleget tehetek magas hivatásomnak. (Udvarrendben-tartó vagyok jelenleg.) Fogom a seprőt és végigcirkálom az udvart. Gondosan megnézem mindenhol, nehogy ott is seperjek, ahol szemét nincs. Sohasem szerettem a haszontalan időpocséklást. Templomba megyünk. Ezzel kapcsolatban megjegyzem, hogy a nagytarcsai hívek szépen tudnak énekelni és szépek is az énekeik, csak lekottázhatatlan az sok kanyargatás, amit az énekesorok között énekelnek. Ebédelnünk is kell, ám arról nem sok írni valóm van. Mindenki elmerül az étkezés gyönyörűségébe és a külvilággal nem sokat törődik. Az ebéd nagyszerű. Délután kirándulni megyünk, de csak mennénk. A harmonium és a ping-pong nagyobb vonzerővel bír egyesekre. A ping-pongra még megjegyezhetem, hogy a meccs eldöntetlen maradt, de vagy 6 labda és két ütőfa nyomorékká sebezve maradt a csatatéren. A harmonium pedig nagyon szép hangokat ad ki magából, az összhangzat minden híjjával...

Hétfő, dec... Ma a gazda, szintén ismeretlen okokból, nagyon friss volt. Ugyancsak korán felkelt, ami nekünk kevés örömet okozott. Protestáltunk is ellene nagyon, de hát hiába, nem lehetett semmit sem tenni. Bizony számomra ez a nap így rosszul kezdődött. De szerencse-e, vagy szerencsétlenség, elég az hozzá, hogy semmi különös sem történt, — délig. Dében már van valami feljegyezni való. M. és társa, S. J., naposok, vagy más néven konyhatündérek. De hogy a konyhatündéri elnevezés-re méltók legyenek, úgy eltűntek a konyha tájkáról, mint a kámfor. Ők ugyanis elvből nem szeretnek törölgetni. Szóval eltűntek. Nagysokára előbukkantak valahonnan és nagynehezen sikerül őket becsalogatni a konyhába. Ekkor M.-nek hirtelen eszébe jut, hogy nem ő a soros, hanem S. J. Az viszont nem érzi magát méltónak arra, hogy a törölruhát kezébe vegye, és így csak azt ajánlja, hogy M. fogjon hozzá a törölgetéshez. Hogy hogyan végződött ez az épületes versengés, nem tudom, mert közben másüvé kellett mennem. Kiszivárgó hírekből azonban megállapíthattam, hogy S. J. írást adott M.-nek, hogy holnap ő fog törölgetni. No mi lesz vajjon holnap?! De néhány szót a tanulásról is. Minden nap van bibliaismeret, hit-tan, közben pedig váltakozva, hol ének, hol írásgyakorlatok. Bizony megtanulunk még írni is. Van gyakorlati foglalkozás is. Kiki kéz-ügyessége szerint fabrikál valamit. Délután Budapestről jönnek ki a tanárok, akik agyuk tekervényeiből, az agyunk tekervényeibe csöpög-tetik a nemes tudományt. (K. J. tisztelendő úr megállapítása szerint.) Ma este pld. a néprajzi múzeumból jött ki egy (nem régiség) előadó, aki a régi népművészetről beszél nekünk, amit mi, apáink elkorcsosult fiai, elfelejtettünk. Így jövünk rá, hogy nekünk bizony vannak szép régi értékeink. Nem is szólva régi dalainkról. Igyekszünk valami komollyal is foglalkozni.

A sok szép dolog után azonban eljött a lefekvés ideje. Ágybabújva nemsokára különböző szuszogások és horkolások zaja veri fel a környéket. Így hát én is búcsúzom naplóm tőled és kívánok nyugodalmat jó éjszakát.

Öntudatos magyar paraszt

címen tartott egyik népfőiskolásunk előadást az ifjúság előtt. Bemutatom dolgozatát, hadd lássa minden pártfogónk, mire törekszenek fiaink.

... Öntudatos magyar szabad parasztról kell beszélnem. Először is van itt egy szó, amit tisztáznunk kell: paraszt. Ez a szó sajnos eddig megalázást és kigányolást jelentett. Ez a szó, hogy paraszt, a régebbi időkben azokat a magyarokat jelentette, akik földműveléssel foglalkoztak. Ez a munkaág, amikor még kevés volt az ember és a termés sok volt, nem volt olyan megbecsült, mint most. Most az emberek jó, vagy rossz dolga attól függ, hogy a mezőgazdaság mennyi terményt tud előállítani. Most mikor az államelmélet nem azt mondja, hogy az államot a nagybirtok és a képviselők alkotják, hanem a mai állam munkaállam, amelyben annak a munkásnak van legfontosabb szerepe, amelyik a legfontosabb anyagot állítja elő: a parasztnak. Vagy lehet-e ez parasztnak nélkül? Ezért kell nekünk megmutatni, hogy megköveteljük és meg is érdemeljük a megbecsülést és büszkén valljuk magunkat parasztnak.

Most nézzük a másik dolgot, amit említettem: az öntudatot. Először is mit értünk öntudaton, vagy van-e egyáltalán ilyen? Öntudat az, amikor az ember tudatában van annak, amit ér. De csak akkor öntudat, ha magunkat annyira értékeljük, amennyit valóban érünk, mert ha többre értékeljük magunkat, az már gőg, illetőleg elbizakodottság, és olyan feladatokra vállalkozunk, melyeket nem tudunk megtenni és ezt követi a keserves csalódás. Ez az öntudat hiányzik — sajnos — belőlünk magyar parasztokból, akik vállvonogatva mondjuk: nem bántam én akárhogy is van, vagy legyen a mi lesz. Erre az öntudatra van szüksége a magyar parasztnak, hogy tudja magát értékelni és azt a helyet foglalja el, ami tényleg megilleti. De nem szabad az egyéni öntudatot oda fejleszteni, hogy egyéni öncélúság legyen belőle a másik embertestvére rovására.

Most ha minden magyar parasztnak megvan ez az öntudata, akkor az összehozza egy nemzeti öntudatba. Mert ilyen is van. Hogy mit mivel a nemzet életében a nemzeti öntudat, azt láthatjuk baráti nemzeteinknél... Ha mi magyarok nemzeti öntudatra ébrednénk, akkor bizonyosan nem történnék meg az, hogy ellenségeink rátörjenek egy városra, mert akkor félnének tőlünk. Vannak nekünk értékeink, ami más népeknek nincsenek, amikre rá kell ébrednünk. Ilyenek például a népviseleteink és népművészetünk, nem utolsó sorban a magyar paraszt csodálatos és imádatos szeretete a magyar földhöz. Ha értékeiket számon tartjuk, akkor abból öntudat fakad és öntudatból cse-

lekvő magyar élet. Amint tudjuk, az egyes öntudatból tevődik össze a nemzeti öntudat. Mivel pedig az ország nagy részének lakói parasztok, óriási jelentősége van az egyes paraszt ember öntudatának... Mindenek előtt szükség van arra, hogy legyen vallási öntudatunk. Ez azt jelenti, hogy ne legyen közönbös nekünk, hogy milyen vallásúak vagyunk. Valljuk magunkat büszkén evangélikusoknak, mert ezt így kívánja tőlünk Isten és nem is lennénk méltóak őseinkhez, akik, amikor halál és gályarabság várt rájuk, megvallották a Krisztust. Mi pedig, az ő késői unokáik, arra sem nagyon gondolunk, hogy az Isten milyen kegyelme az, hogy mi olyan hitben élhetünk, mely tényleg a Krisztus evangéliuma szerint való. Itt mi köztünk fiatalok között könnyen megtörténik, különösen házasságok alkalmával, hogy hitvány anyagi érdekekből megtagadjuk őseink által vérrel megpecsételt hitünket. Erre vigyázzunk! Ennek a vallási és nemzeti öntudatnak az ébresztésére van a népfőiskolánk is. Célunk az, hogy aki innen kikerül, az Krisztusban hívő, öntudatos evangélikus magyar paraszt legyen. Ezt azért mondtam így, mert csak az tud lenni hazáját szerető öntudatos magyar, aki hisz Istenben és szereti Jézus Krisztust. Eddig még nem említettem azt, hogy ebben a nagy megújulásban a magyar parasztfjúságnak milyen nagy szerepe van. Tudjuk a fiatalság, különösen a lányok, szeretnek énekelni, nótázni. De nem mindegy az, hogy a mai fiatalság a mi régi szép és tisztaságtól ragyogó népdalaink helyett a mostani városi gondolkodástól megfertőzött aszfalt nótákat dalolja. A másik nagy érték, ami nemzeti öntudatot ébreszthet bennünk, a népviselet... Van még egy nagy hibája a magyar paraszti fiatalságnak, hogy tiszta és egyszerű falusi beszédmodor helyett inkább helyet ad a városi és vigéces beszédnek. Ilyen szavak pld.: srác, pasi stb. pedig ehelyett vannak szép és értelmes magyar szavak is. Még sok ilyen és ehhez hasonló kisebb és nagyobb dolog van, amelynek a megtartása és részben már visszaállítása igen szükséges. Mert a magyarság csak úgy tudja betölteni — reméljük már a Kárpátok övezte szép hazában — a hivatását, ha hisz a Krisztusban és öntudatosan szereti felebarátját. Ezért kell nekünk legelőször parasztoknak, úgy időseknek, mint fiataloknak Krisztusban hívő öntudatos magyar parasztoknak lenni. Segéljen bennünket erre az Isten.

Nagytarcsa, 1939. február 1.

Engedje meg az Úr, hogy legyen a mi népfőiskolánk minél jobb eszköz arra, hogy rajta keresztül öntudatos magyar Krisztusban hívő parasztot neveljen.

„Toronyépítés.”

Az előző esztendő utolsó napjaiban népfőiskolánk vezetőségének néhány tagja összejött, és számot vetett azzal, hogy az elkövetkezendő esztendőben mire lesz szükségünk. Felszámítottuk a költségeket, vajjon van-e mivei elvégeznünk? Nehogy, miután megvetettük a fundamentumot, elvégezni ne bírjuk. (Lukács 14, 28—30-ig.) Itt közlöm kedves testvéremmel azért 1939. évi költségvetésünket. Fedezetül megajánlásokból, templomi gyűjtésekből, körlevelek útján befolyandó adományokból 4800 pengőt várunk. Szükségleteink:

A segédlelkész és gazdasszony fizetése	1080 P
Épületek fenntartására	— — — 80 P
Fűtés, világítás, felszerelés	— — — 610 P
Propaganda, utiköltség	— — — 460 P
Kiadási hátralék, kamat, kerítés	— 2570 P
Összesen:	4800 P

Kicsiben számoltunk, és kicsivel számolunk. Isten azonban nagy és Ő csodát tehet, ha akar. Intézetünket tovább kell fejleszteni, ha azt akarjuk, hogy jövőre 12-nél több ifjút vegyünk fel. Szükségünk van nagyobb konyhára, kamrára, de különösen szükségünk van egy rendes mosdó helyiségre. Hisszük, hogy Isten indít sokakat arra, hogy az Ő munkája meg ne álljon.

Evangélizáció.

Február 9—11-ig Túróczy Zoltán győri lelkész jön el népfőiskolánkra, hogy evangélizációt tartson. Kérem Testvérem imádságát.

Ismét és ismét...

Istennek legyen hála, és köszönet mindent. De hála és köszönet Kedves Testvérem gondoskodó szolgálataiért is. Ismét és ismét ezzel tudom csak zárni havi beszámolómat. Biztatásoknak és az ígéreteknek nagy fellegei vesznek körül, hogy mindnyájan az Övéi, az Ő szolgálatára, szabadságra, új életre teremtettek legyünk. Az Ő kegyelme legyen velünk.

Hálás szívvel megköszönve Testvérem levetét, üdvözlését, sorait, adományát, és imádságát, vagyok testvére az Úr Jézus Krisztusban:

Szenczy Gábor.